

Det låter något, säges, då man får underrättelse om något mycket lyckligt, stort, förmånligt, som hänt någon; äfv. om stormodiga uttåtelser o. s. v. *Hvad man säger om honom, låter ganska illa*, är högst oförmånligt för honom. Brukas i denna mening ofta impersonellt, t. ex.: *Det låter godt, vad för honom*, innehållet af hvad man talar om honom är till hans fördel. *Huru låter det för oss? Illa. Det låter, som jag skulle vinna processen*, att döma af folkets tal, af vederbörandes yttranden, har jag hopp att v. p. *Det låter på honom, på hans tal, som vore han &c.*, hans tal ger anledning förmoda, att...

LÅTA, v. a. 3. II. (Impf. *Låt. Imper. Låt. Sup. Låtit.*) 1) Låta gå ifrån sig, lemna, förlora. *L. sitt vatten. L. sitt lif*. Fordom: *L. blod, förlora blod*; äfv. öppna ådern, liksom man nu i samma mening säger *L. åder*. — Här af Öfverlåta, Anlåta, Utlåta, Förlåta, Elterlåta, Underlåta. — 2) Upphöra. Numera endast i sammänställningarna *L. af, igen*, hvilka båda hafva samma betydelse. — 3) Underlåta. I talesättet: *Göra och l.*, t. ex.: *Han gör och låter efter behag; det är godt att veta, hvad man bör göra och l.* — 4) Tillsluta, stänga. Numera endast i det liktydiga uttrycket: *L. igen. — L. upp*, öppna. — 5) Brukas isynnerhet som oegentligt hjälpverb, och betyder då: a) Tillåta, tillstodja, medgifva att något sker, ej sätta sig emot. *Låter barnen komma till mig och förmener dem icke. L. någon gå, komma, sätta sig, tala. L. någon göra som han vill. Låt mig omsamra dig. L. se sig. L. fånga sig. Låt ej detta hindra er. Låt om oss ell. låt oss gå, sluta*, o. s. v., må vi gå, &c. *Låt så vara, må så vara. L. säga sig*, taga skäl. *L. bli, l. vara*, afhålla sig ifrån, lemna orörd, i fred, t. ex.: *Låt bli åptena; låt bli mig ell. låt mig vara; låt bli att förarga mig. L. blifva dervid*, se *Blifva. L. sig göra*, vara görligt, möjligt, t. ex.: *Det låter sig icke göra. Om sig så göra låter. Det låter sig begripa, att...*, det är begripligt, att... *Jag har låtit mig berättat, att...*, man har berättat mig, att... — b) Föranstalta, göra, att något sker. *L. göra sig en klädning. L. bygga ett hus. L. arresterat någon. L. veta*, gifva tillkänna, underrätta, t. ex.: *Han har låtit mig veta sin vilja; jag skall låta honom veta, huru ni betar er. Författaren låter sin hjelte säga, att...*, framställer honom sägande... *L. djuren tala*, föreställa dem talande (i någon litterär skrift, t. ex. i fabler).

LÅTANDE, n. 4. *Görande och l.*, se *Görande*.

LÅTAS, v. d. (pop.) Brukligt endast i infinitiv. Se *Låtsa*.

LÅTSA, lå'tsa, v. n. 1. I ord, gerning, miner ell. åtbörder gifva sig utseende af något visst tillstånd, läge, af någon viss sinnesstämning, känsla, föreställning, vilja, o. s. v. *L. vara sjuk. Han l-r vara fallig, ond. Han l-r ej förstå det. L. som ell. som man ej hör. Jag skall l., som jag ej såg honom.* (Fam.) *L. om ingenting*, ställa sig, som om ingenting hade hänt, som om man ingenting visste; icke låta sig bekomma. — *Syn.* Ställa sig. — *L-d*, part. pass. *L. vänskap, hjertlighet.* — *Syn.* Tilljord, Förställd, Falsk, Konstlad, Föregifven.

LÅ, n. sing. oböjl. (sjöt.) 1) Det håll, hvaråt vinden blåser. *Hålla i l.*, bibehålla sitt läge till ett fartyg eller annat föremål, så att man ständigt är i lovert om detsamma. (Neutralt) *Hålla i l.*

om, falla af med fartyget, så att man kommer i lä om något föremål. *Vara i l. om*, vara längre från vinden, än det föremål, hvarom fråga är. —

2) Den sidan af fartyget, som af vinden hålles nedtryckt eller lutande. Här af benämningarne *Läbord, Läbrassar, Läboliner, Länock*, m. fl. — 3) Ställe, der man har skydd för vinden.

LÄCK, a. oböjl. Otät, så att vatten eller annat flytande ämne kommer in eller ut. *Fartyget, tunnan är l.*

LÄCKA, f. 1. Ställe, der farkost eller kärlläcker; håll, öppning derpå, hvarigenom vatten o. s. v. kommer in eller ut. *Fartyget, tunnan har fått en l.*

LÄCKA, v. n. 2. Vara otät. Säges om kärll och farkoster. *Fartyget, tunnan l-ker.* — Uttalas och skrives äfv. *Läka.* — *Syn.* Rinna. — *Läckande*, n. 4. o. *Läckning*, f. 2.

LÄCKAGE, (läckásch) n. sing. Förlust, afgång genom läckning. Ordet brukas i handels- och affärspråket.

LÄCKER, a. 2. 1) (om sak) Ganska välsmaklig. *L. mat, måltid.* — *Syn.* Delikat, Deliciös, Finsmakande, Utöskt. — 2) (om person) a) Som icke tycker om annat än det, hvilket har fin och utsökt smak. — b) (fig. i allm.) Som endast tycker om det, hvilket är utsökt. *Vara l. i fråga om musik.* Man säger äfv. i samma mening: *L-t öra.*

LÄCKERBIT, m. 2. (fam.) Bit, stycke af något läckert.

LÄCKERHET, f. 3. 1) (utan plur.) Egenkapen att vara läcker (i begge bem., både om sak och person) — 2) (med plur.) Hvad som är läckert. *Tycka om l-er.* — *Syn.* Läckerbit, Delice.

LÄCKERMUN, m. 2. pl. — *munnar.* (fam.) En, som tycker om läckerheter. — *Syn.* Läcker-tand.

LÄCKERT, adv. På ett läckert sätt. *Smaka l. LÄCKERTAND*, f. sing. (fam.) Se *Läcker-mun.*

LÄCKT, LÄCKTARE, m. fl., se *Läkt, Läktare*, m. fl.

LÄDER, n. sing. Genom garfning beredd djurs-hud eller skinn, *Seg, mjuk som l.* (Fig. pop.) *Ge en på lädret*, tukta, piska ell. lexa upp en. — *Ss. L-arbetare, -arbete, -artad, -beredare, -beredning, -garfveri, -handel, -handlare, -lik, -rem, -remsa, -säck.*

LÄDERBAND, n. 3. Bokband af läder.

LÄDERBOD, f. 2. Handelsbod, der läder af alla slag hålles till salu.

LÄDERFIL, m. 2. Polstersticka med buffel-hud på.

LÄDERFLASKA, f. 1. Ett slags flaska af läder, som brukas i vissa länder till förvaring af åtskilliga flytande ämnen, t. ex. vin, olja.

LÄDERHUD, f. sing. (anat.) Den del af människans hud, som närmast omkläder musklerna eller köttet.

LÄDERKANON, --- ön, m. 3. (ford.) Kanon af starkt sammanrulladt, fast ihopsydt, inuti med ett trä eller kopparrör fodradt läder.

LÄDERLAPP, m. 2. Benämning på *Stora Flädermusen*. *Vespertilio noctula.*

LÄDERSKÖLDPADDA, f. 1. En art Sköldpadda, som har sköldarna öfverdragna med en tjock hud, i stället för sköldpaddsplåtar. *Sphargis coriacea.*

LÄGE, n. 4. (af *Ligga*) 1) Den plats, ett föremål har i förhållande till andra kroppar. *Huset*